

Át-imádkozás

Szentkirályszabadja, 2009. június 28.

Felnőtt konfirmáció és presbiterbeiktatás

T. Lk 6,12-16 (kiemelve: 12. v.)

Van egy mondás, hogy a rokonait senki nem válogathatja meg. Amikor iskolába jártam, a tanáraink nem egyszer hozzátették ehhez, hogy a tanárainkat sem. Amikor pedig frissen végzett szakmunkásként elkezdtem gyárban dolgozni, az egyik művezetőm szintén erre a jól ismert mondásra utalva említette, hogy az ember a főnökét sem válogathatja meg. Valóban, rengeteg olyan ember vesz körül minket, akiket nem mi választottunk magunk mellé. A rokonaink, tanáraink, főnökeink mellett ide tartoznak még a munkatársaink és a szomszédaink is. De sok esetben még annak a gyülekezetnek a tagjai is, ahova rendszeresen eljárunk.

Alig van néhány olyan eset, amikor mi dönthetünk a kapcsolatainkról. A barátainkat és a házastársunkat mi választhatjuk meg. És a dolog innentől kezd érdekessé válni. Mert nem úgy van, hogy akiket nem mi választottunk magunk mellé, azokkal rossz lesz a viszonyunk, akiket meg mi választottunk magunknak, azokkal jó. Hány meg hány barátság és házasság fordult át már szeretetből gyűlöletbe, és ment tönkre. Pl. Ma M-on a házasságoknak megközelítőleg 70%-a végződik válással.

A házastársunk és a barátaink megválogatása rajtunk múlik. Mégis sokszor csalódással és szakítással végződnek ezek a legfontosabb kapcsolataink. Mint ahogy sok más nagyon fontos döntésünk is később rossznak, elhibázottnak bizonyul. **A rossz választásaink, elhibázott döntéseink lehetséges okai közül egyet szeretnék ma megemlíteni.** Azt, ami felolvasott igénkből derül ki, és ami meggyőződésem szerint nemcsak egy ok a sok közül, hanem az egyik legalapvetőbb. Ez pedig az, hogy **sok döntésünket nem imádkozzuk át. Amikor** egy fontos kérdésben **döntenünk kell, azt nemcsak átgondolnunk szükséges, hanem átimádkoznunk is.** Sőt, igazából csak átimádkozásból fakadhat jól átgondolt döntés.

Ezt látjuk a mai történetünkben is. Jézus földi szolgálata elején egy döntő lépéshez érkezik: kiválasztani az Őt követő sok-sok tanítvány közül azt a tizenkettőt, akiknek megismételhetetlen szerepük lesz. Tudjuk, hogy Jézusnak nem csak tizenkét tanítványa, és nem csak tizenkét apostola volt. De volt köztük 12, akiket azért választott ki, hogy majd feltámadása után tanúi legyenek, és elmondják mindazt, „*amit láttak és hallottak*” (1Jn 1,1-3). Ezért lesznek együtt állandóan Jézussal.

Nem volt tehát mindegy, hogy kiket válogat maga mellé. Ezért nagyon át kellett gondolnia, hogy kik lehetnek alkalmasak erre a páratlan szerepre. De **Jézus** mindezt úgy gondolja át, hogy egy

éjszakát átímádkozik. És itt még csak nem is arról van szó, hogy gondolkodik is, meg imádkozik is, mert Nála a kettő nem választható el egymástól. Itt arról van szó, hogy **imádság közben, sőt imádságban gondolja át, amit kell, és ezért tud jól dönteni.**

Gondoljunk most arra, amikor egy-egy fontos kérdésben dönteni szoktunk. Át szoktuk gondolni a döntéseinket? Azt hiszem a legtöbben igen. De vajon hányan szoktuk imádságban átgondolni?

Emlékezzünk most vissza egy rossz döntésünkre. Amikor mi dönthettünk és döntöttünk is valaki mellett, egy leendő barát vagy házastárs mellett, de a vége csalódás és szakítás lett. Vagy amikor bármely más fontos kérdésben döntöttünk, de rosszul. Imádságban gondoltuk át a kérdést?

Tudunk felidézni olyan döntésünket, amelyet átímádkoztunk? Annak mi lett a vége?

Azért tettem fel ezeket a kérdéseket, mert talán saját tapasztalatból is tudjuk, hogy egészen más eredményre juthatunk, ha imádságban gondoljuk át eldöntendő kérdéseinket.

De itt még valamit meg kell látnunk. Nem mindegy az sem, hogy milyen az az imádság, amelyben jól átgondolhatjuk kérdéseinket. Olyan imádságnak kell lennie, amilyen Jézusé ebben a történetben.

1. Jézus, mielőtt elkezdett imádkozni, **„kiment egy hegyre”**. Tehát hozzákészült, keresett egy olyan helyet, ahol nyugodtan lehetett, elmélyülhetett.

Mi már sokszor itt elrontjuk. Nem tulajdonítunk jelentőséget a körülményeknek. Hát ha még Jézusnak is szüksége volt a megfelelő, nyugodt körülményekre, akkor nekünk ne lenne rá szükségünk? Igenis hozzá kell készülni egy imádsághoz is. Hiszen nem magunkban leszünk, és nem magunkban fogunk beszélgetni csupán, hanem a Teremtő, Mindenható Isten jelenlétebe megyünk, a királyok királyával fogunk párbeszédet folytatni. Ott kezdődik az imádság, hogy kimegyünk mi is egy hegyre, egy olyan helyre, ahol félrevonulhatunk és elmélyülhetünk.

2. Jézusról ezután azt olvassuk, hogy **„Istenhez imádkozva virrasztotta át az éjszakát”**. Kell ezt külön megemlíteni? Hát aki imádkozik, az nem Istenhez imádkozik? Nem feltétlenül. Régen nagyon sokan bálványokhoz imádkoztak, kő-és faszobrokhoz. Napjainkban pedig kozmikus erőhöz, legfőbb valóságához, fénylényhez. Jézus egy személyes Istenhez imádkozik, Akit Atyjának tart. Atyánk-e az Isten? De, hogy Istenhez imádkozunk, azt is jelenti, hogy nem kalandoznak el a gondolataink. Hogy azt, amit neki címezünk, valóban neki is mondjuk, és közben nem kezdünk el máson gondolkodni. Ezért célszerű hangosan imádkozni akkor is, amikor egyedül vagyunk...

3. Végül még valamit érdemes figyelembe venni Jézus imádságából: **át-imádkozza a kérdést**, amire választ keres. Számomra nem az az igazán csodálatos ebben a mai igében, hogy az egész éjszakát képes volt átímádkozni Jézus, hanem, hogy a kérdését képes volt átímádkozni, elejétől a végéig.

Ebből a történetből értettem meg igazán, hogy milyen is az, amikor át-imádkozunk valamit. Ez azt jelenti, hogy **nemcsak elmondunk a kéréseink végén egy imát, hanem át-imádkozzuk magát az egész kérdést.** Nem feltétlenül egy éjszakát kell át-imádkoznunk. De ha jó döntést szeretnénk hozni, ha jól szeretnénk választani, akkor feltétlenül át kell imádkoznunk az eldöntendő kérdésünket. Ez lehet, hogy csak negyed órába fog telni, más esetben pedig hetekbe, hónapokba, egészen addig, amíg végére nem értünk.

És akkor értünk a végére, „**amikor megvirradt**”. Amikor valami elkezd derengeni, vagy amikor megvilágosodik a válasz. Amikor már értjük, mit kell mondanunk vagy tennünk, mert Isten, a Világosság Atyja rávilágított a megoldásra. Meg szoktuk ezt várni? Nem szoktunk idő előtt lejönni a hegyről? Az rendben van, hogy akkor, amikor elkezdünk imádkozni, még homályban tapogatózunk, még nem látjuk a megoldást. De az már nincs rendben, hogy így is fejezzük be az imádságot. Akkor mit értünk el vele?

Jézus akkor fejezte be az imádságát, amikor megvirradt - nemcsak ott kint a hegyen, hanem Benne is a válasz. Amikor egészen világosan felismerte, ki lesz az a tizenkettő. Még el sem indult a hegyről, már tudta. Amikor pedig ott álltak előtte, már nem kellett gondolkodnia a választáson, mert teljesen világos látása és belső bizonyossága volt. Világosan látta, hogy Júdás Iskariótest is be kell választania a tizenkettőbe. És mégis belső bizonyossága volt, mert az is világos lett előtte, hogy ez is Isten akarata.

És most hadd forduljak külön is oda Máhrné Imrei Máriához, aki felnőtt konfirmációra készül, és ezzel teljes jogú egyháztaggá válik, meg újonnan megválasztott presbitereinkhez: Marika, légy olyan egyháztag, Kálmán, Gyura, Andris, legyetek olyan presbiterek, akik minden fontosabb döntéseket át-imádkozzátok. Mert csak így lehet igazán jó döntéseket hozni. De így lehet. Erre van szüksége családoknak, gyülekezetünknek, lakókörnyezetünknek, egyházunknak, népünknek.

Ha ilyen imádságban gondoljátok át ti is, meg mi is, mindnyájan eldöntendő kérdéseinket, akkor Isten nemcsak a megoldásra világít rá, hanem segít azt elfogadni is. Így lehet a döntéseink helyességéről belső bizonyosságunk, a döntéseink következtében pedig békességünk. Ezért ne csupán átgondoljuk, hanem át – imádkozva gondoljuk végig a kérdéseinket. Keressünk ehhez nyugodt helyet, Istenhez imádkozzunk, és várjuk meg, amíg megvirrad. Ámen.

Szűcs László